

Šípková Ruženka

Vytrvalosť

Klasická rozprávka zo zbierok Charlesa Perraulta o krásnej princeznej, ktorá v deň svojich pätnástych narodenín zaspí na dlhých sto rokov.

Po dlhom čase sa chýry o zakliatom kráľovstve, v ktorom všetko upadlo do večného spánku, dostanú aj k mladému princovi. Ten je...

🕒 13 min

😊 5+

Kedysi dávno-pradávnो bolo raz jedno kráľovstvo a v ňom nádherný kráľovský zámok. Na zámku žil kráľ so svojou kráľovnou, ktorí mali všetkého nadostač, iba jedno jediné im nebolo zatiaľ dopriate - dieťaťko. Každý deň vstávali s nádejou, že jedného dňa sa aj oni budú môcť tešiť z kráľovského potomka.

Raz sa kráľovná prechádzala po záhrade. Počula **křkať žaby**, a keď prišla k jazierku, videla ich vyhrievať sa na listoch lekna. Zrazu k nej jedna zo žiab priskočila a hovorí: „Vaše želanie bude naplnené, najneskôr do roka **budete mať dcéru.**“

Ako žaba z jazierka predpovedala, tak sa aj stalo. Kráľovnej sa onedlho narodila **malá princeznička**. Kráľ bol od tej chvíle široko-ďaleko najšťastnejším človekom. Na počesť narodenia svojej dcéry **vystrojil veľkolepú slávnosť**, aby sa o svoju radosť podelil so všetkými.

Ako bolo zvykom, medzi pozvanými hosťami nesmeli **chýbať sudičky**, ktoré mali určiť budúci osud kráľovskej dcéry. Sudičiek bolo dovedna trinásť, no kráľ sa od samej radosti pomýlil a na slávnosť pozval len dvanásť z nich.

V deň konania slávnosti bolo v celom kráľovstve veselo. Všade panovala **dobrá nálada**, ešte aj služobníctvo si po chodbách zámku písalo. Na hostine sa stoly prehýbali pod obrovským **množstvom všakovakých dobrôt**. Hostia sa zabávali, tancovali a oslavovali spoločne s kráľovskou rodinou.

O polnoci prišli na rad sudičky so svojimi veštbami pre kráľovskú dcéru. Jedna po druhej predpovedali malej princeznej priaznivý osud - krásu, múdrosť, cnosť, bohatstvo a ďalšie **dobré veštby**. No ešte predtým, ako prišla na rad posledná z dvanástich pozvaných sudičiek, prerušila slávnosť neočakávaná návšteva. Vo dverách sa objavila trinásť, nepozvaná sudička v

dlhých čiernych šatách. Len čo vošla do miestnosti, všetci stíchli a upierali zrak smerom k dverám. V jej pohľade **sa zračil hnev** - ona jediná nebola na slávnosť pozvaná.

Temným hlasom vyslovila svoju hrozivú veštbu: „Keď princezná dovŕší pätnásť rokov, pichne sa o trň **ruže a umrie.**“ Potom sa zvrtila a zmizla vo dverách ako víchor.

Všetci skameneli od hrôzy. Kráľovná zbledla a kráľ sa nezmohol ani na slovo.

Veštbu sa už nijako nedala zrušiť, no pomohla aspoň posledná sudička, ktorá takto prehovorila: „Princezná neumrie, ale zaspí dlhým spánkom, ktorý bude trvať sto rokov.“

Hneď na druhý deň vydal kráľ rozkaz, aby v celom kráľovstve zničili všetky ružové kríky. Nesmel zostať ani len malý konárik, na ktorom by mohol vyrásť nebezpečný trň.

Ako princezná rástla, postupne sa naplňala jedna veštbu za druhou. Princezná vyrástla do krásy, bola múdra, šikovná, milá, každý si ju hneď na prvý pohľad obľúbil. No ruže by ste v celom kráľovstve hľadali márne. Už dlhé roky boli zakázané, aby bola princezná chránená **pred hrozivou veštbou.**

Ani sa nenazdali a nadišiel deň, keď princezná slávila pätnáste narodeniny.

Princezná si pred narodeninovou oslavou krátila čas prechádzkami po kráľovských komnatách, ktorých boli **v obrovskom zámku desiatky.** Ako sa tak túlala, objavila dvere do malej vežičky, v ktorej nikdy predtým nebola. Zvedavosť jej nedovolila prejsť okolo dverí len tak bez povšimnutia, a tak sa ich pokúsila otvoriť. Dvere boli odomknuté a hneď za nimi bolo veľké točité schodisko. Vyšla teda po schodoch až úplne hore a tam sa pred ňou zjavili ďalšie dvere. Aj tieto skúsila otvoriť, no boli zamknuté. Už sa chcela otočiť na cestu späť, keď si v tej chvíli všimla, že v zámke je zastrčený veľký hrdzavý kľúč. Otočila ním, v zámke niečo zaštrkotalo a dvere sa **s vrzgotom otvorili.**

Princezná opatrne vošla do malej komôrky, v ktorej bolo len jedno neveľké okno. Steny pokrývali pavučiny, starý nábytok bol zaprášený a všetko vyzeralo tak, akoby tam už dlhé roky nevkróčila živá duša. Vzápätí si všimla na okne kvet. Bol v malom črepníku, mal krásne červené lístky, ktoré sa nádherne vynímali a pôsobili, akoby boli z úplne iného sveta. Princezná zvykla tráviť v kráľovskej záhrade takmer každú voľnú chvíľu, ale takýto kvet vôbec nepoznala. V záhrade určite nerástol. Podišla bližšie k oknu, aby sa pokochala tou **nádhernou kvetinou**, ktorá navyše aj krásne voňala. Nadšene privoňala k červenej ruži a chcela sa jej dotknúť, keď zrazu zacítila na prste **malé pichnutie**. V tom okamihu sa naplnila krutá veštbá trinástej sudičky. Princezná klesla na zem a upadla **do hlbokého spánku**.

To však nebolo jediné nešťastie, čo zámok postihlo. V momente zaspali aj kráľovskí rodičia, služobníctvo a hostia, ktorí prišli **na narodeninovú slávnosť**. Dokonca aj psy na dvore, zapriahnuté kone či vtáčiky, ktoré práve čvirikali **v okolí zámku**, zaspali. Aj vietor sa upokojil a prestal viať, a tak sa žiadny lístoček či vetvička na strome nepohli. Jedine kríky ruží sa začali rozrastať popri stenách zámku, lebo ich už nemal kto zastrihnúť.

O niekoľko rokov ruže pohltili celý zámok a schovali ho do svojich útrobov.

Príbeh o zakliatom kráľovstve a spiacej princeznej sa postupne šírila do celého kraja. Deti si pri hre šuškali, že niekde ďaleko, za desiatimi kopcami, je ukryté kráľovstvo, ktoré nikto nevie zachrániť. Malí chlapci šermovali **na lúke s palicami** a snívali o tom, že keď vyrastú, pôjdu hľadať zakliate kráľovstvo a všetkých, ktorí v ňom zaspali hlbokým spánkom, zachránia. A najmä Šípkovú Ruženku - tak volali spiacu princeznú, o ktorej sa hovorilo, že bola taká krásna ako žiadna iná na svete.

Veľa dedinských mládencov, ale aj princov z iných kráľovstiev sa počas dlhých desaťročí pokúšalo k zámku dostať. Každý z nich však došiel iba po vysokú ružovú húštinu, cez ktorú nebolo možné prejsť, nech sa o to akokoľvek snažili. Darmo **si meče brúsili**, na hustú stenu z ružových kríkov akoby nič nepomáhala. Takto to skúšali malí aj veľkí, silní aj slabí, urodzení aj obyčajní celých sto rokov.

Až jedného dňa prechádzal krajom mladý princ Julián. Jeho kôň **potreboval podkuť**, a tak sa musel na svojej ceste nečakane zastaviť a vyhľadať v dedine kováča. Kováč princa úctivo privítal, ponúkol mu napíť aj zajesť čosi, kým koníkovi podkovu vymení, a **pustil sa do práce**.

Kým princ oddychoval a pochutnával si na domácich pečených buchtách, započul cez okno, ktoré viedlo do záhrady, ako kováčova žena rozpráva deťom čosi o zakliatom kráľovstve.

„A v tej chvíli sa naplnilo to, čo sudička vyriekla po narodení princeznej. Hlbokým a sto rokov trvajúcim spánkom zaspala nielen krásna princezná, ale aj celé kráľovstvo so všetkým živým, čo v ňom bolo. A navyše, zámok odvtedy stráži neprekonateľná stena, ktorú vytvorili husté ružové kríky s ostrými trňmi. Cez tú sa veru ešte žiadnemu mládencovi, ba ani princovi nepodarilo dostať k zakliatomu zámku. Toľkí to už skúšali, ale márne. A tak tam Šípková Ruženka so svojím kráľovským otcom a matkou spia až doteraz,“ ukončila príbeh kováčova žena a deťom sa od úžasu zabudli **aj ústa pozatvárať**.

Rozprávanie o spiacej princeznej zaujalo aj princa Juliána. Prudko sa postavil a rýchlym krokom si to **namieril za kováčom**. Začal sa ho vypytovať na cestu k zakliatomu zámku. Darmo ho kováč odhovárал, že je to zbytočná cesta a cez nejednu prekážku bude musieť prejsť, kým sa k samotnému zámku dostane, princ Julián si zaumienil, že Šípkovú Ruženku zachráni, a nič a nikto mu v tom nezabráni.

Vydal sa teda na strastiplnú cestu **k spiacemu kráľovstvu**. Princ bol šikovný a udatný, takže ani jedna prekážka, na ktorú cestou k zámku natrafil, ho nemohla zastaviť. Ani sa nenazdal a už pred ním stála ružová húština, ktorá pokrývala celý zámok až po najvrchnejšiu vežičku. Zosadol z koňa a pristúpil **k zarasteným múrom**, ale čo to?! Konáre v húštine sa začali samy od seba uvoľňovať a rozdeľovať a princa pustili ďalej. Hneď ako cez ružové kríky prešiel, vrátili sa späť a znova **vytvorili nepriechodný múr**.

Princ sa ocitol na kráľovskom dvore. Vládlo tam úplné ticho, napravo ležali dva spiace poľovnícke psy, zapriahnuté kone stáli ako zamrznuté a ľudia boli v rôznych pózach ako sochy. Vošiel do zámku a vo veľkej sále videl na

kráľovskom tróne spiaceho kráľa, kráľovnú a veľa ďalších spiacich ľudí, vyobliekaných do honosných šiat. Postupne prešiel všetkými kráľovskými komnatami, no Šípkovú Ruženku v žiadnej z nich nenašiel.

Až úplne nakoniec **objavil posledné dvere**, ktoré viedli do vežičky s komôrkou. Tam zbadal na zemi ležať spiacu princeznú. Počul veľa o tom, že je krásna, no teraz, keď ju videl na vlastné oči, nevedel sa na tú krásu vynadávať. Pohladil ju po dlhých svetlých vlasoch, sklonil sa k nej bližšie a jemne ju **pobožkal na ústa**.

V tom okamihu sa Šípková Ruženka prebudila, otvorila oči a uprene pozerala na mladého princa. Jeho láska ju zachránila. Šťastná dvojica sa chytila za ruky a radostne rozbehla **za kráľom a kráľovnou**. Aj tí sa vďaka princovi konečne prebudili z hlbokého spánku a spolu s nimi všetci ostatní hostia. Odrazu bolo počuť aj **štekot psov**, ktoré už opäť pobehovali po kráľovskom dvore. Ružové kríky začali náhle ustupovať z kráľovských hradieb, až zo zámku celkom vymizli.

K rodine kováča sa čoskoro dostala radostná správa, že princovi, ktorému koňa podkúval, sa predsa len podarilo celé kráľovstvo z hlbokého spánku vyslobodiť. A tiež sa dopyčul o tom, že sa v kráľovstve veľkolepá **svadba chystá** a princ Julián si za ženu Šípkovú Ruženku berie. Kováč s rodinou boli medzi pozvanými hosťami a tri dni a tri noci sa zabávali spolu s mladomanželmi, ktorí žili šťastne, **až kým nepomreli**.